

ایران

هنر نباید به ابزار تبدیل شود

یکی از مدیریت‌های مهم در هر کشوری مدیریت فرهنگی آن است به دلیل آن‌که با روح، جان و ریشه‌های مردم در ارتباط است. هنرآرزش بالایی است و نباید به ابزار تبدیل شود. همان‌طور که می‌دانید استعداد‌های بسیار درخشانی در تئاتر داریم که حتی در عرصه بین‌الملل هم درخشیده‌اند. نمایش در جامعه می‌تواند تأثیر خوبی داشته باشد. انسان‌هایی مانند من، داریوش مهرجویی و بقیه همکاران، همه ایرانی و برخاسته از همین کشور بودیم و به‌طور قطع امروز هم در کشورمان جوانان با استعدادی داریم که باید ادامه دهنده راه باشند. معتقدم هر نسلی استعداد‌های خودش را دارد، استعدادهایی که خلاق هستند و می‌توانند آثار ارزشمندی را بیافرینند. هنر و بویژه تئاتر باید نقص‌ها را مطرح کند تا جامعه با آنها آشنا شود و مسئولان در صدد رفع آن بایرند.

از صحبت‌های علی نصیریان در دیدار عصر سه‌شنبه (۲۱ مهرماه) با مهدی شفیعی معاون هنری **ایرنا**

نقل قول

«ایران» ضرورت رفع موانع برگزاری کنسرت‌ها در پایتخت را بررسی می‌کند

توسعه سالن‌های مستقل؛ راهکار رونق کنسرت‌ها

است و تهیه‌کنندگان موسیقی در حال انجام این اقدامات هستند. امیدواریم تا پایان شهریور شرایط برای برگزاری کنسرت‌های بزرگ در این سالن‌ها فراهم شود.»

با این حال، اکنون که از موعد اعلام‌شده گذشته است، همچنان خبری از بازگشت گسترده کنسرت‌ها به سالن‌های بزرگ تهران نیست. سالن همایش‌های میلاد نمایشگاه بین‌المللی، مرکز همایش‌های برج میلاد تهران و سالن وزارت کشور از جمله فضاهایی هستند که هر یک به دلایلی مدتی است میزبان کنسرت‌های موسیقی نیستند. البته با پیگیری‌های انجام شده گویا مشکل تأیید آتش‌نشانی سالن همایش‌های میلاد نمایشگاه بین‌المللی تهران مرتفع شده و به زودی اجراهای این سالن از آبان ماه آغاز می‌شود.

متعددی در تالار وحدت، تالار رودکی، برج آزادی و دیگر سالن‌های زیرمجموعه اداره‌کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان تهران برگزار می‌شود. اما برگزاری برنامه در سالن‌های بالی هزار و ۵۰۰ نفر نیازمند هماهنگی، تدارکات و برنامه‌ریزی

کنسرت و تعطیلی برخی سالن‌های اجرا، موسیقی زنده را یکی از ظرفیت‌های مهم فرهنگی و اجتماعی برای کاهش فشارهای روحی و افزایش نشاط جامعه دانست و خواستار رفع موانع موجود شد. توتونچیان با اشاره به نقش کنسرت‌ها در ایجاد نشاط اجتماعی گفت: «با برگزاری کنسرت‌ها هر شب هزاران نفر در فضایی شاد و فرهنگی حضور پیدا می‌کنند و بخشی از هیجانات و فشارهای روحی خود را تخلیه می‌کنند. در بسیاری از کشورها نیز دولت‌ها از برنامه‌های فرهنگی و هنری برای ایجاد نشاط و ارتقای فرهنگ جامعه حمایت می‌کنند.» این تهیه‌کننده موسیقی با اشاره به وضعیت تالار وحدت اظهار کرد: «اکنون در تالار وحدت شاهد چنین رویکردی هستیم. این سالن، فضای فرهنگی و استاندارد است که با قیمت مناسب در اختیار گروه‌ها و ژانرهای مختلف موسیقی و تئاتر قرار می‌گیرد تا زمینه اعتلای هنر، به‌ویژه موسیقی سنتی، فراهم شود. این همان وظیفه‌ای است که دولت‌ها در قبال فرهنگ و هنر برعهده دارند.»

تداوم محدودیت‌ها با وجود پیگیری‌های وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی

محمد توتونچیان تهیه‌کننده موسیقی، با انتقاد از تداوم محدودیت‌های برگزاری کنسرت‌ها در سالن‌های تهران، به ضرورت رفع موانع برگزاری کنسرت‌ها در پایتخت اشاره کرد.

صاحب امتیاز:

خبرگزاری جمهوری اسلامی

مدیر مسئول:

صادق حسین جابری انصاری

سر دبیر:

هادی خسروشاهین

انتقاد «اکبر زنجان‌پور» از تهیه‌کنندگان بی‌تخصصی

اکبر زنجان‌پور خواستار توجه جدی مسئولان به مقوله تهیه‌کنندگی در سینما و تلویزیون شد. به گفته او، «در سینمای جهان، تهیه‌کنندگان دارای تحصیلات دانشگاهی مرتبط هستند و بدون حساب‌وکتاب و ذوق هنری، خلق شاهکارهایی چون «پدرخوانده» غیرممکن بود.» او با انتقاد از حضور افراد بی‌مشاغل غیرمتمرکز در حیطه تهیه‌کنندگی، گفت: «در چنین وضعیت پرآشوبی، چگونه می‌توان در یک اثر هنری، انسان را معنا کرد.» **ایسنا**

مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران

رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری

مدیرعامل: علی متقیان

تلفن: ۸۸۷۶۱۲۰۰ • فاکس: ۸۸۷۶۱۲۵۴ • ارتباط مردمی: ۸۸۷۶۹۰۷۵ • امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰

پایگاه: ۱۵۸۷۵۰۵۳۸۸ • روابط عمومی: صندوق پستی: ۲۰۸ • توزیع: نشر گسترآمروز • چاپ: جایخانه ایران و مؤسسه جام‌جم

نشانی: تهران خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸ • انتشارات مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران: ۸۸۵۰۴۱۱۳

سازمان آگهی‌های روزنامه ایران: دارنده گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT

پدیرش سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷۰ • انتشارات مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران: ۸۸۵۰۴۱۱۳

ریاست «ماریون کوتیار» بر هیأت داوران جشنواره فیلم مراکش

ماریون کوتیار، بازیگر فرانسوی برنده اسکار، ریاست هیأت داوران جشنواره فیلم بین‌المللی بیست‌وسومین جشنواره فیلم مراکش را بر عهده گرفت. این بازیگر آثار شاخصی چون «تلقین»، «شوالیه تاریکی برمی‌خیزد» و «ماهی بزرگ» را در کارنامه دارد و در سال ۲۰۰۷ برای بازی در «زندگی به رنگ گل سرخ» اولین اسکار زبان فرانسوی را تصاحب کرد. او علاوه بر اکران «کارما» ساخته گیوم کانه در کن، مشغول بازی در درام تاریخی «ششمین» از امانوئل پرکو است. **امهر**

سخن‌روز

حضرت امیرالمؤمنین علی علیه‌السلام:

سستی را با اراده از میان بردارید. غرالحکم و درالکلم

ثمره حال خوب بچه‌های امروز به روایت «مرضیه برونمد»

مرضیه برونمد، دبیر سی‌ویکمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان، در آیین رونمایی پوستراین رویداد در همدان، از کودکان حاضر در جشنواره دعوت کرد تا کنارش بایستند. او پوستر را با درود به روان پاک فرشته‌های میناب، لهردر و همه کودکان قربانی جنگ در سراسر جهان رونمایی و آرزوی صلح کرد. برونمد با تأکید بر اینکه «حال خوب بچه‌های امروز، تضمین‌کننده حال خوب فردای ایران است»، گفت: «اتفاقاً در شرایط کنونی باید بر کیفیت و بازتاب گسترده‌تر این رویداد تأکید کرد.» **ایران**

وجود ندارد. انتظار می‌رود سالن‌های عمومی سازوکاری شفاف در اختیار اجرای موسیقی قرار بگیرند و دلایل واگذار نشدن آنها نیز مشخص باشد.» او با اشاره به افزایش هزینه‌های برگزاری کنسرت افزود: «هزینه تجهیزات، دستمزدها و تبلیغات افزایش یافته، اما نمی‌توان تمام این هزینه‌ها را به قیمت بلیت منتقل کرد. تهیه‌کننده باید میان حفظ کیفیت اجرا و توان اقتصادی مخاطب تعادل برقرار کند.

از سوی دیگر، نامشخص بودن زمان و مکان اجرا، ریسک سرمایه‌گذاری را افزایش می‌دهد و ممکن است به تأخیر یا لغو کنسرت‌ها منجر شود.» ماهان راد همچنین بر ضرورت کاهش هزینه‌های تبلیغات و تسهیل دسترسی برگزارکنندگان به رسانه‌ها تأکید کرد و گفت:

بابک رضایی:

توسعه سالن‌های مستقل و افزایش سهم بخش خصوصی می‌تواند راهکاری برای ایجاد تنوع بیشتر در فضاهای اجرایی و فراهم کردن فرصت‌های گسترده‌تر برای فعالیت هنرمندان موسیقی باشد

برش

باید زیرساخت‌های موسیقی در بخش خصوصی توسعه پیدا کند

بابک رضایی، مدیرکل دفتر فرهنگ و ارشاد اسلامی، با اشاره به پیگیری‌ها برای ازرگیری برگزاری کنسرت در سالن‌های پایتخت، بر ضرورت توسعه زیرساخت‌های موسیقی در بخش خصوصی تأکید کرد و به «ایران» گفت: «پیگیر برگزاری کنسرت در سالن همایش‌های برج میلاد تهران هستیم و امیدواریم روند فعالیت این سالن به شرایط گذشته بازگردد.» او با بیان اینکه توسعه زیرساخت‌های غیردولتی می‌تواند به کاهش وابستگی اجرای موسیقی به سالن‌های محدود کمک کند، به تجربه سینمای ایران اشاره کرد و افزود: «باید بدانیم همان‌طور که سینمای ایران سال‌ها درگیر چند مجموعه کاملاً دولتی بود و بخش عمده‌ای از سالن‌های سینما در اختیار مؤسسه بهمن سبز، زیرمجموعه حوزه هنری، قرار داشت، با ورود بخش خصوصی واحداث پردیس‌های سینمایی در مراکز تجاری، شرایط اکران تغییر کرد. در واقع، با گسترش این پردیس‌ها، انحصار مجموعه‌های دولتی در اکران کاهش یافت و آنها نیز ناگزیر شدند در کنار بخش خصوصی به فعالیت ادامه دهند.» مدیرکل دفتر موسیقی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی با تأکید بر لزوم استفاده از این تجربه در حوزه موسیقی ادامه داد: «به نظر من، باید تلاش کنیم زیرساخت‌ها را در بخش خصوصی و مجموعه‌های غیردولتی بیشتر توسعه دهیم و زمینه ورود سرمایه‌گذاران به این حوزه را فراهم کنیم تا سالن‌های اختصاصی موسیقی احداث شوند.» رضایی معتقد است گسترش سالن‌های مستقل موسیقی می‌تواند به کاهش تأثیر سلیقه‌های مدیریتی در دسترسی هنرمندان به فضاهای اجرایی کمک کند. او در این باره گفت: «باید کمک کنیم سرمایه‌گذاران به این حوزه ورود کنند و سالن‌های مخصوص موسیقی بسازند تا به تدریج نگاه‌های سلیقه‌ای در برخی سالن‌های وابسته به مجموعه‌های دولتی یا نهاد‌های عمومی تعدیل شود؛ با دست‌کم نقش آنها آتقدیر برزنگ نباشد که بتوانند بر روند برگزاری کنسرت‌ها تأثیر تعیین‌کننده بگذارند.» او در عین حال با اشاره به حق مدیریت مجموعه‌های مختلف در تعیین نوع فعالیت محل خود خاطرشان کرد که هر مجموعه‌ای می‌تواند درباره نوع برنامه‌هایی که در فضای آن برگزار می‌شود، تصمیم بگیرد. از این منظر، به گفته رضایی، توسعه سالن‌های مستقل و افزایش سهم بخش خصوصی می‌تواند راهکاری برای ایجاد تنوع بیشتر در فضاهای اجرایی و فراهم کردن فرصت‌های گسترده‌تر برای فعالیت هنرمندان موسیقی باشد.

نویسنده‌ای است که مثلاً «دهلیز» را می‌نویشت؟

خب، من در رشته ادبیات نمایشی تحصیل کرده‌ام و قطعاً تئاتر برایم اولویت دارد. صادقانه بگویم، اگر می‌توانستم از راه تئاتر امرار معاش کنم، هیچ‌وقت به این شکل به سمت سینما و تصویر نمی‌رفتم؛ شاید هم گزیده‌کارتر می‌شدم. در هر صورت، نگاه من در تمام قه‌های که روایت می‌کنم، چه روی صحنه و چه روی پرده، نگاهی انسانی و اخلاقی به موضوعات است.

آیا تئاتر امروز ایران خودش در حال تبدیل شدن به یک لاله‌زار جدید نیست؟ تئاتری که برای بقا باید هر چه پیشتر به سمت سرگرمی و جذب مخاطب برود؟

اگر لاله‌زار زمانی متهم به «عامه‌پسند بودن» بود، امروز چه کسی تعیین می‌کند چه چیزی «هنر جدی» است و چه چیزی «هنر عامه‌پسند»؟ اینجا این سؤال مطرح می‌شود که آیا ما داریم به سمت تبدیل شدن تئاتر به تئاتر لاله‌زار می‌رویم؟ این نوع نگاه و تقسیم‌بندی، نقد منصفانه‌ای نیست. اگر بخواهیم بگویم تئاتر لاله‌زار از نظر کیفیت با تماشاکرپسند بودن، در مسیری قرار دارد که ما هم داریم به همان سمت می‌رویم، من با این نگاه موافق نیستم. همان‌طور که عرض کردم، این تقسیم‌بندی چندان منصفانه نیست. اگر به سینما هم نگاه کنیم، می‌بینیم که فیلم‌های اجتماعی، بویژه در چند سال اخیر، فروش خوبی داشته‌اند؛ از «پیرپرس» گرفته تا «زنده‌شور». در کنار اینها، ما آثار کمدی خوبی هم داشته‌ایم که هر کدام صاحب سبک بوده‌اند. برای مثال، از زنده‌یاد مهرجویی می‌توان به فیلم‌هایی مثل «جاده‌نشین‌ها» و «مهمان مامان» اشاره کرد که آثار ارزشمندی هستند. بنابراین این

ما باید به همه سلیقه‌ها احترام بگذاریم و به یاد داشته باشیم که هر هنرمندی می‌تواند با توجه به نگاه و سلیقه خودش، در چارچوب‌های موجود در کشورمان، اثر خلق کند و به صحنه برود

از «دهلیز»، «شفیقت‌شب» و «سونامی» تا «کمدی گمنام»، «خشت خام خانه»، «پاکار» و حالا «کمدی بدنام» چه چیزی در نگاه ما به داستان‌گویی تغییر کرده؟ آیا اعلی اصغری امروز، همان

علی اصغری در گفت‌وگو با «ایران» درباره تئاتر عامه‌پسند و حافظه تاریخی نمایش ایرانی می‌گوید

آنها که خندانند، آنها که فراموش شدند

گفت‌وگو

حامد قریب

گروه فرهنگی

لاله‌زار در تاریخ تئاتر ایران، بیش از آنکه صرفاً نام یک خیابان باشد، محل تلاقی هنر، سرگرمی و سلیقه عمومی است؛ جغرافیایی که هنرمندان بسیاری در آن خندانند، روایت کردند و بخشی از حافظه فرهنگی این سرزمین را ساختند، اما سهمشان از روایت رسمی تاریخ تئاتر، همیشه به اندازه تأثیرشان نبوده است. حالا علی اصغری با «کمدی بدنام» به سراغ این میراث رفته؛ نمایشی که عنوانش خود واجد تناقضی معنادار است و پرسش‌هایی درباره نسبت اعتبار هنری، پسند مخاطب و قضاوت نسل‌های بعد را پیش می‌کشد. اصغری که در سال ۱۴۰۲ «کمدی گمنام» را روی صحنه برده، این‌بار دومین حلقه از سه‌گانه‌ای را دنبال می‌کند که قرار است با «کمدی خوشنام» به پایان برسد؛ سه‌گانه‌ای که برای او، پیش از هر چیز، ادای دین به هنرمندان او درباره این گذشته پرفرازونشیب، نسبت کمدی و تیزرادی، تجربه‌های سینمایی و تئاتری‌اش و میراثی گفت‌وگو کرده‌ایم که به باور او، نسل امروز نباید خود را از آن جدا بداند.

عنوان «کمدی بدنام» به‌تنهایی

پارادوکسیکال (متناقض‌نما) است. اول درباره دلیل انتخاب این عنوان بگویید و دوم

«ایران» را در صفحه‌های مجازی دنبال کنید